

stichting PRITHIPURA Infant Home

Jaarverslag 2017

Beste vrienden van Prithipura,

Voor u ligt het jaarverslag 2017. Tijdens het vormgeven van dit jaarverslag deed zich een onverwachte en verdrietige ontwikkeling voor. In de ochtend van 27 maart 2018 overleed Thillaka de Kretser Ramanayake. Thillaka zou op 1 april 2018 73 jaar zijn geworden. De afgelopen jaren had Thillaka al wat problemen met haar gezondheid, werd slechter ter been. Door een val in de badkamer kwam ze in het ziekenhuis te liggen, stapelde de complicaties zich op en deze kwam zij niet meer te boven. Thillaka was een drijvende kracht achter Bryan de Kretser, oprichter van Prithipura Community. Na zijn overlijden bleef zij deze drijvende kracht en zette zijn werk voort. We beginnen dit jaarverslag daarom met een memoriam geschreven door oud-voorzitter en ereid van onze stichting. Drs. J. Bergman.

In memoriam Mrs Tillaka de Kretser.

Onverwacht kreeg ik te horen dat Tillaka echtgenote van Bryan de Kretser was overleden. Haar gezondheid was weliswaar broos de laatste jaren maar dit kwam toch geheel onverwacht voor mij.

Tillakka was gehuwd met Bryan de Kretser een Anglikaanse dominee die uit zijn ambt was getreden en zich daarna geheel wijdde aan de hulpverlening aan de minder bedeelde medemens.

Uit hun huwelijk werden 3 kinderen geboren Paul Pieter Sampath en Asoka. Paul en Asoka zijn beiden werkzaam in Engeland .

Pieter Sampath is van jongs af aan al werkzaam op Prithipura. Tillaka was vanaf het begin een enorme steun voor Bryan. Tillaka begon als zogenaamde Akka (verzorgster van een groep gehandicapte kinderen) en trouwde met Bryan de Kretser.

Begin 1974 kwam ik in contact met Bryan en Tillaka en was onder de indruk van hun energie/betrokkenheid ten dienste van kinderen met een handicap.

Bryan was vooral een charismatisch leider met grootse plannen voor

“Because even the smallest voice deserves to be heard”

allerlei uiteenlopende activiteiten. Naarmate de gezondheidstoestand van Bryan afnam kwam Tillaka meer en meer aan het roer te staan.

Tillaka was een heel sterke vrouw die zeker door de Akka,s gezien werd als een autoriteit die gezag uitstraalde en door haar dagelijkse rondgang op Prithipura heel goed op de hoogte was van de gang van zaken. Tegelijkertijd was Tillaka iemand die vooral in de schaduw van Bryan wilde werken en niet op de voorgrond wilde treden.

Volgens mij kwam dat door enerzijds de heersende cultuuropvattingen man /vrouw verhouding /ongelijkheid maar ook omdat Tillaka zelf eigenlijk als een timide vrouw overkwam.

Tillaka had een aantal kenmerkende karaktereigenschappen die haar zo geschikt maakte om samen met Bryan haar grote voorbeeld dikwijls heel moeilijke taken te realiseren.

Zij ontwikkelde met Bryan na Prithipura, Anandapura een soort boerderijproject voor oudere bewoners onder

leiding van een broer van Tillaka, Siripale samen met zijn vrouw Gladys.

Daarna ontwikkelde zij samen nog Cottalaga/Asokapura een speciale school voor gehandicapten en een rubberplantage waar wederom een broer van Tillaka, Harishandra met zijn vrouw Syri en de oudste zus van Tillaka, Anulla, de leiding hadden.

De totale organisatie werd eigenlijk door de eigen familie geleid.

Dit had voordelen maar ook nadelen waar met name Tillaka een centrale rol speelde als intermediair om problemen die er soms echt waren op te lossen.

Tillaka was daarvoor uitermate geschikt niet gauw uit het veld te slaan duidelijk in haar standpunten maar ook bijvoorbeeld heel vriendelijk zorgzaam en toegewijd.

Tillaka had wel als vaste werkplaats Pritipura van waar uit zij haar toch centrale rol vervulde als intermediair voor de hele organisatie.

Zij stond iedereen met raad en daad bij in de soms moeilijke momenten die er veelvuldig waren. Tegelijkertijd kon je Tillaka niet zo goed doorgronden ze bleef in haar rol vriendelijk maar toch min of meer gesloten.

Eens heb ik geprobeerd haar te verleiden tot een interview om onze donateurs ook eens kennis met haar te laten maken.

Uiteindelijk stemde Tillaka na heel lang aarzelen toe maar bleef heel bescheiden en toch in zichzelf gekeerd.

Bij wat moeilijke vragen van mijn kant herinner ik mij nog dat ze voordat zij reageerde oog contact zocht met Bryan als een soort bevestiging van al haar antwoorden. Bryan was toch voor haar een soort autoriteit!

Tillaka was vooral ook goed op de hoogte van de individuele gezondheidstoestand van alle aan haar toevertrouwde kinderen, geweldig knap en heel inspirerend voor haar omgeving. Een soort rots in de branding in moeilijke omstandigheden. Zij was als het ware waar nodig een tweede moeder voor de Akka,s en vrijwilligsters.

Iets wat op mij toch een geweldige indruk heeft gemaakt, was dat iedere avond voor het slapen gaan Tillaka voorging in gebed/zang met een aantal kinderen bij het zogenaamde Ashram tempeltje. Gaf een ingetogen geborgen veilig gevoel, deze saamhorigheid.

Het Ashram tempeltje was 4 hoekig en elke hoek beeldde een bepaalde godsdienst uit: een hoek met christus beeld een hoek met een boedha beeld een hoek met een hindoegod en een hoek met een tekst voor Moslims.

Als wij weer eens op werkbezoek waren was de geweldige gastvrijheid van met name Tillaka iedere keer weer een verademing, zo welgemeend, gaf iedere keer weer een echt welkom gevoel.

Het was fijn om Bryan en Tillaka eens samen in Nederland op onze uitnodiging te ontmoeten. Wat hebben zij genoten van alle bezienswaardigheden.

Nu is Tillaka er niet meer en nu zal iedereen zonder Tillaka als wijze ervaren vrouw alleen verder moeten, een heel groot verlies voor iedereen maar vooral ook voor alle aan haar toevertrouwde kinderen.

Liefs en sterkte allemaal!

Jacques Bergman

Verslag bezoek Sri Lanka: 10 februari t/m 17 februari 2018

April 2015 was het dat we voor het laatste in Sri Lanka zijn geweest. Na bijna 3 jaar werd het dan ook weer tijd voor een bezoek aan alle tehuizen van de Prithipura Community. Met als voornaamste doel een plan maken waar we ons de komende 2 tot 3 jaar als Stichting op kunnen gaan focussen. Hoe kunnen we Prithipura, Anandapura, Cotagala en Asokapura het beste ondersteunen. Uiteraard hebben we regelmatig contact met elkaar via mail en telefoon en zijn dit vragen die we ons continu stellen. Het met elkaar in gesprek gaan face to face, het zien, horen en voelen op locatie is met enige regelmaat nodig. Het heeft het nodige opgeleverd en daar vertel ik u graag over in ons jaarverslag. Daarnaast

leest u ook nog een verslag van een van de vrijwilligers van afgelopen jaar.

Het plan was om met twee bestuursleden naar Sri Lanka te gaan maar door agenda technische problemen wilde dat niet lukken. We hebben daarom besloten dat ik dit keer alleen ga, wat achteraf een goede beslissing blijkt te zijn. Er stonden tijdens dit bezoek geen openingen of andere formele ceremonies gepland dus het mag en kan allemaal wat informeler.

Ticket geboekt, contact met Prithipura over de planning en stond zaterdag 10 februari 2018 ineens voor de deur. De heenreis gaat met een korte tussenstop en overstap van Amsterdam naar Delhi naar Colombo.

Zondag 11 februari, arriveer ik op Bandaranaike Airport. Bij het uitstappen van het vliegtuig krijg ik altijd

weer een gevoel van thuiskomen. Het is de geur, de temperatuur, de geluiden en natuurlijk het uitzicht. Ik word opgehaald door onze trouwe chauffeur en vriend Gerard.

Het gevoel van thuiskomen is compleet op het moment dat ik arriveer op Prithipura. Ik word opgewacht door Pieter, Katherine (Pieters vrouw) en Juliet. Eerst krijg ik een heerlijke thee met wat lekkernijen die de vermoeidheid meteen een stuk laat verdwijnen. Na de nodige welkomst woorden en kort bijpraten maak ik eerst een ronde over Prithipura.

Wat me meteen opvalt is hoe goed het gaat met de bewoners. Nu maken we ons daar nooit zoveel zorgen over. Maar toch fijn om steeds weer die bevestiging te krijgen en letterlijk te zien dat we ons hier ook geen zorgen over hoeven te maken. Zelfs de meest afhankelijke bewoners die veel op bed liggen en de hele dag aan hun rolstoel zijn gekluisterd maken het goed. Uiteraard zijn er bewoners met bijvoorbeeld

doorligwonden (decubitus). Maar men verzorgt ze goed en ik verbaas me eerlijk gezegd over het feit hoe weinig dit voorkomt, gezien de kennis en middelen die men heeft. Het zijn zaken waar ik met mijn verpleegkundige achtergrond altijd extra op let.

Wat me keer op keer opvalt is de vrolijkheid die het geheel uitstraalt, de locatie, de bewoners als het personeel. Men is vrolijk en warm naar elkaar toe en dat voelt goed. Dat is waar we het voor doen en wat maakt dat ik ook meteen nog meer energie en goede zin van krijg. Het blijft mooi om bewoners te zien die ik al ken sinds 2004 en nog steeds verblijven op Prithipura. Bewoners die in de tijd verhuist zijn naar Anandapura, Asokapura of Cotagala heb ik zien ontwikkelen, heb ze letterlijk en figuurlijk zien groeien. Bovenstaande geldt dan ook zeker voor alle locaties. Er wordt ook echt gelet op de ontwikkeling van bewoners hoe klein deze ook mag zijn.

Er zijn ook zorgen, niet over de verzorging en begeleiding van de bewoners maar wel over andere zaken. Die komen dan ook snel ter sprake na mijn ronde over Prithipura.

Daar ik maar een week in Sri Lanka ben, effectief maar 6 volle dagen, moeten we ook snel to the point komen. Iets waar de Singalezen niet de beste in zijn. Ook al hebben we een lange en intense samenwerking blijft dat toch wel een punt van aandacht. Dan krijg ik ook

weer te horen dat wij Nederlanders soms toch wel erg direct zijn. Anderzijds biedt de lange samenwerking ook een goede basis waarop uiteindelijk alles ter tafel komt en besproken wordt en is het belangrijkste ingrediënt aanwezig en dat is het wederzijds respect en oprechte interesse in elkaar.

Wat al snel duidelijk wordt zijn de problemen waar men tegen aanloopt. In hoofdlijnen zijn dat er twee: opvolging van de huidige stafleden om het werk en het gedachtegoed voort te zetten en de financiële situatie. Iets wat me meer zorgen baart dan voorheen. Kijk je naar de huidige stafleden dan zijn dat nog steeds dezelfde mensen en komt er weinig tot geen nieuwe aanwas. Prithipura is een familie aangelegenheid. De huidige generatie krijgt echter kansen die de oudere generatie niet heeft gehad. Deze kansen bieden andere perspectieven waardoor ik begrijp dat het stokje overnemen voor velen geen optie is. Allemaal leveren ze hun bijdrage, maar het runnen van één van de tehuizen doe je niet zomaar.

Het is geen acht-tot-vijfbaan, het is een manier van leven. Je moet je verbonden voelen met de doelgroep, bekend zijn in de regio om alle zaken te (kunnen) regelen. Je woont en leeft waar je werkt. Vertrouwen en wederzijds respect zijn ook hier weer van ontzettend groot belang. Het is niet voor niks de Prithipura community waarin de locaties niet op zichzelf staan. Het aannemen van mensen buiten de familie op verantwoordelijke posities is nieuw voor de familie. Maar men staat er zeker voor open. Maar probleem is ook... hoe gaan we die betalen?

Waar komen de financiële uitdagingen vandaan?

Prithipura is uiteraard altijd al afhankelijk geweest van donaties en hulp van derden om hun werk te kunnen doen. Maar de laatste jaren rijzen de prijzen op vele producten en diensten de pan uit. Corruptie speelt daar een rol in, het is er altijd geweest en wordt er helaas niet minder op. Op de overheid hoeft en kan men niet rekenen.

Wanneer we kijken naar de inkomsten die men zelf kan genereren is er op een aantal vlakken de klad in gekomen. Het produceren van het rubber op Asokapura levert vrijwel niks meer op. De rubber plantage ligt er goed bij, produceren voldoende en ook een goede kwaliteit rubber. Echter is er geen afzet. De prijzen zijn meer dan gehalveerd en dat al ruim vier jaar op rij. Men speelt net quitte. Er is niet op te boksen tegen landen als Maleisië en China die rubber in grotere getalen produceren. Hier zie je dan meteen het probleem dat Sri Lanka het als land ook heeft laten lopen en hier niets voor heeft geregeld. Je

zou als land blij moeten zijn en gebruik moeten maken van zo'n goed product. Zoals ze dat wel doen met de thee plantages bijvoorbeeld. Allemaal zaken waar we vanuit Prithipura weinig invloed op uit kunnen oefenen maar wel last van hebben.

Natuurlijk heeft men nagedacht over een oplossing. Men wil graag op een deel van de rubberplantage een aantal andere producten gaan verbouwen, die wel goed in de markt liggen. Producten als koffiebonen, kaneel en drie soorten hout (teak, mahonie en een meer reguliere snel groeiende hout soort). Het hout is iets wat niet op korte termijn geld op zal leveren maar wel een goede investering is voor de langere termijn.

Hiermee is men ook minder afhankelijk van één product. Het zijn producten waar men ook de expertise voor in huis heeft en die relatief makkelijk te verbouwen zijn. Thee bijvoorbeeld is te complex, behoeft erg veel onderhoud. Het klimaat bij Asokapura/ Cotagala zou ook heel goed zijn voor cacao's, ware het niet dat er veel apen in het gebied leven en de cacao's het niet zouden overleven en het verlies te groot zou zijn.

Op Anandapura farm speelt hetzelfde probleem. De kokosnotenplantage loopt goed, maar verder is het moeilijk om producten te verkopen. Daar waar men kruiden of bepaalde gewassen verbouwd is het veelal voor eigen gebruik. Dat geldt ook voor de koeien die men heeft. Hier speelt tevens de problematiek van het gebrek aan

nieuwe stafleden en ondersteuning van voldoende akka's. De zorg om hoe men de salarissen kan blijven betalen is groot. Als voorbeeld een Akka (verzorgende): nu verdient zij 12.000 roepie per maand, zo'n 60 euro. Daarmee zit men kijkend naar het soort werk aan de ondergrens. Prithipura zou graag 15.000 roepie willen betalen met een groei naar 20.000 roepie. Daarbij krijgt men ook onderdak en eten en drinken. Als je stafleden wilt werven die een locatie gaan runnen dan zal je die meer moeten gaan betalen. Het is lastig om aan te geven hoeveel precies, maar feit is dat men nu al moeite heeft met het betalen van de huidige salarissen.

Naast dit alles hebben we uiteraard ook gekeken naar de staat van alle gebouwen en materialen. Daar loopt men uiteraard ook tegen aan. Het onderhoud brengt de nodige kosten met zich mee. Men doet veel zelf en maakt veel gebruik van de omgeving die ook helpt bij het onderhoud, maar daar alleen redt men het niet mee. Daarbij komt ook dat er wensen zijn en blijven voor de aanschaf van nieuwe middelen of voorzieningen. (zie bijlage Projects 2018).

Als Stichting hebben we altijd het standpunt ingenomen dat we niet voorzien in structurele kosten of in onderhoud. We stimuleren zoveel als mogelijk dat men de eigen broek kan ophouden. We merken meer en meer dat dit een moeilijk punt is en de vraag hoe reëel het is. De situatie nu vraagt dan ook om herziening en bezinning op dit punt. Als bestuur zijn we van mening dat we daar waar nodig om de bewoners en kinderen een zo goed

mogelijke leefomgeving te geven we mogelijk toch ondersteunen in kritisch onderhoud. Dit geeft Prithipura ook enige ruimte om zich op andere zaken te richten en te gaan zorgen voor de duurzaamheid op langere termijn.

Hoe kunnen wij als Stichting hier het beste bij ondersteunen?

Concreet hebben we een aantal zaken toegezegd waar we vanuit onze eigen financiële middelen in kunnen voorzien.

Dit zijn beplanting van kaneel en koffieplanten en het planten van diverse bomen voor het hout op Asokapura.

Onderdeel van Cotagala is het gebouw Ambasavana. Hier verblijven de jongste kinderen. We zien steeds meer rolstoel afhankelijke kinderen of kinderen die zich wat moeizamer ter been zijn. Er liggen al goede rolstoelpaden maar men mist er nog een reling waar men zich vast aan kan houden. Belangrijk omdat het op dit punt gaat om een pad met een helling. We sponsoren dan ook de kosten

voor het maken van deze reling.

Al jaren is er de vraag om de weg die loopt van Asokapura naar het dorp te verbeteren. Jaren geleden is de weg naar Cotagala aangepakt, zijn er delen tussen Cotagala en Asokapura aangepakt en is het nu tijd om het deel van Asokapura naar het dorp aan te pakken. Hiermee verbeteren we de toegankelijkheid en bereikbaarheid van Asokapura. Het gaat om ongeveer 300 meter weg.

Renovatie van het rookhok bij de rubberfabriek is nodig omdat deze in zo'n slechte staat is dat het gewoonweg gevaarlijk is voor de bewoners om daar het werk uit te voeren. Ondanks dat de rubber in mindere mate geproduceerd zal gaan worden is het wel noodzakelijk om deze kleine renovatie aan te pakken.

Op Anandapura heeft men de vraag gesteld om schilderwerk. Het is ruim 10 jaar geleden dat daar alles geschilderd is en met het klimaat hebben de gebouwen veel te lijden. We hebben toegezegd om in dit onderhoud te voorzien. Alle gebouwen zullen worden geschilderd en een aantal ramen en kozijnen zal worden gerepareerd.

Al met al weer een aantal mooie projecten waarop we ons kunnen richten. Uiteraard is de lijst met wensen nog lang niet ingelost en zijn de problemen zoals beschreven hiermee niet verholpen. We gaan ons dan ook verder richten op de juiste ondersteuning hierbij. Dit was ook nadrukkelijk de vraag vanuit Prithipura, help ons hierbij.

Dit zullen we doen want de hulp voor de meest kwetsbaren mag niet in het gedrang komen. Hierbij is uw steun hard nodig en danken wij u voor de gegeven steun en hopen dat u deze nog lang zult voortzetten. Uiteraard zullen wij u via onze website en facebook pagina op de hoogte houden van alle ontwikkelingen.

In 2017 zijn er 25 vrijwilligers en stagiaires naar Sri Lanka gegaan. Hieronder volgt een verslag van vrijwilligster Sharon Evers.

Sri Lanka, Prithipura en Anandapura mijn tweede thuis.

Op 14 september 2017 begon mijn avontuur en reisde ik af naar Sri Lanka. Voor het eerst alleen op reis en buiten Europa dat was wel even spannend! Mijn plan was om eerst 2 maanden te gaan rondreizen en daarna te starten met vrijwilligerswerk. In Nederland was ik al een tijdje op zoek naar vrijwilligerswerk via internet maar ik kwam toch steeds uit bij organisaties die erg veel geld vragen om dit te kunnen doen. Ik wilde wel graag in de gehandicaptenzorg iets doen omdat ik in Nederland ook als begeleider werk en ik was erg benieuwd hoe het er in een 3de wereldland aan toe ging. 1 week voor dat ik vertrok kwam ik bij stichting Prithipura infant home uit in Nederland. Ik heb toen gebeld met Marcel en ben zo bij Prithipura terecht gekomen. Tijdens mijn rondreis moest ik wel al mijn papieren nog in orde maken, dat was niet gemakkelijk maar het is allemaal goed gekomen. Per 1 November kon ik beginnen op Prithipura Infants home! Mijn keuze om op de damesgroep te gaan werken was al snel gemaakt. Mijn skills in Nederland liggen toch ook wel bij de volwassenen. Ik ben gestart op Karunawathi en het voelde gelijk goed. Je wordt wel even in het diepe gegooid en je moet het gewoon zelf oppakken maar dit ging allemaal vrij vanzelf. Op dag 2 was ik al aan het helpen met wassen en aankleden van de dames en alle andere werkzaamheden. Ik heb 2 maanden met ontzettend veel plezier gewerkt op deze groep!

Tijdens een bezoek aan Anandapura farm met alle vrijwilligers werd ik erg enthousiast van de locatie en bewoners. Op dat moment was er 1 vrijwilligster aan het werk en zij was hard op zoek

naar een opvolger voor haar. Ik heb toen besloten om mijn laatste 2 maanden op de farm aan de slag te gaan. De vrijwilligster die op de farm begonnen was had al een mooie ochtendactiviteit opgezet die ik van haar overgenomen heb. Elke ochtend na het thee drinken lopen we met een hele groep naar de andere kant van de farm om daar dan gezellig met zijn alle liedjes te zingen, tekenen, er worden nagels gelakt of er wordt gewoon gezellig gepraat met elkaar en grapjes gemaakt. Tegen lunchtijd gaan we weer terug en na de middag worden er bezems gemaakt in de werkplaats. Er zijn ook een aantal bewoners die op het land werken en de koeien verzorgen en de moestuin bijhouden. De werkzaamheden op Anandapura farm waren weer heel anders dan op Prithipura maar ook daar heb ik het ontzettend naar mijn zin gehad en ben ik echt omringd geweest door zoveel warme harten. Sinds 14 maart ben ik weer in Nederland en ga ik mij bezig houden met het werven van vrijwilligers voor Anandapura farm. Deze locatie heeft echt meer vrijwilligers nodig. In mei ga ik naar een Prithipura evenement in Engeland om geld op te halen en te vertellen over het vrijwilligerswerk en hopelijk kunnen we zo andere mensen enthousiast maken. Voor mij zijn de afgelopen 6 maanden een hele bijzondere tijd geweest en heeft het mij een tweede thuis gegeven.

Sharon Evers

“Because even the smallest voice deserves to be heard”